Hvilke karakteregenskaber kræves der for at være en stor præsident

5. december (EIRNS) – I betragtning af den intense kamp, der finder sted om spørgsmålet om hvem der bliver den næste præsident for USA, vil det være nyttigt at høre Lyndon LaRouches ord om spørgsmålet om de karakteregenskaber, der kræves for at være en stor præsident. LaRouche var selv præsidentkandidat i 1980 (såvel som syv andre gange). Under det demokratiske primærvalg i New Hampshire i 1980 mødtes LaRouche med den republikanske kandidat Ronald Reagan, og introducerede Reagan til ideen om at afslutte den britiske atomare afskrækkelsespolitik for "gensidig garanteret ødelæggelse" ved, gennem udvikling af partikelstråle- eller laserstrålevåben, at "gøre atomvåben forældede", som Reagan udtrykte det den 23. marts 1983, da han bekendtgjorde sin vedtagelse af LaRouches forslag og kaldte det Strategic Defense Initiative.

Under denne kampagne blev LaRouche af en interviewer spurgt om, hvem han mente havde været den største præsident. Som svar identificerede han Abraham Lincoln og også Frankrigs Charles de Gaulle, som følger (let redigeret afskrift):

Lyndon LaRouche: "Charles de Gaulle er sandsynligvis den mest bemærkelsesværdige leder med denne [kvalitet], selvom han fejlagtigt ikke blev værdsat i sit eget land – en stor propaganda mod ham. I midten af 1950'erne, da Frankrig var i en alvorlig krise, trådte de Gaulle frem og sagde, at han måtte blive præsident for Frankrig. Han var ikke valgt til nogen stilling på det tidspunkt; han kom helt udefra. Han sagde, her er en krise, jeg må træde til og føre Frankrig ud af denne krise. Det lykkedes ham; og således blev Den femte Republik konstitueret. Og selvom landet stadig har mange

mangler i dag, blev Frankrig bragt ud af denne uhyggelige tilstand, hvor det havde tumlet rundt i årtier, og begyndte at udvikle sig omkring atomkraft, omkring dets rumfart og et par andre ting. Det begyndte at udvikle sig.

”De Gaulle havde en opfattelse af Frankrig, som svarer til min opfattelse af USA. En nations funktion er at lede, at give nationen et moralsk formål i verden. Sidenhen deltager nationens befolkning – igennem nationen – i udformningen af menneskehedens fremtid, hvilket er det, som vores forfatning foreskriver os. Det er livet, friheden og forfølgelsen af lykke for os selv, men vigtigere, for vores eftertid; den verden som vi skaber. De Gaulle havde samme [opfattelse], han forstod det, og var derfor, efter min mening, en af de største ledere i det indeværende århundrede.

”En leders funktion er ikke kun at vedtage love. Det er undertiden nødvendigt med love, men vi har en overdreven afhængighed af love, og det er et symptom på en svag leder at udstede mange love. Den måde man får tingene gjort på, indenfor hvad som helst, især regeringsførelse, er præsidentens funktion, at definere nationale mål og at appellere til den nationale konsensus om disse mål. Derefter finder man en kombination af offentligt og privat initiativ, men især privat initiativ, for netop at få tingene gjort. Og sådan fungerer det. Og det er, hvad der mangler. Præsidentens funktion er at være instrumentet for folkets selvstyre; at yde den form for lederskab som de søger, ved at vælge nationale mål som det overvældende flertal af befolkningen vil stille sig bag, hvilket private initiativer i vid udstrækning vil få gjort, med regeringens opbakning til den handling af privat foretagsomhed ….

”Jeg mener, man bliver nødt til at give fremragende point til Abraham Lincoln. Han var utvivlsomt den største skikkelse – han undervurderes som en slags enfoldig fyr. Han havde ydmyghed, og jeg synes, det er nødvendigt for en leder. En leder er virkelig et instrument for et højere formål, han er

ikke en diktator, der har fået absolut autoritet. Han er tjeneren for et højere formål, ligesom en præst eller en pave, samme sag. Og derfor må lederen på sin vis repræsentere den kompetencemæssige ledelse, men han skal have den ydmyghed, der afspejler det faktum, at han er et instrument for et højere formål. Han må udstråle det at tro på dette og leve ud fra dette synspunkt. Lincoln havde netop den kvalitet. Han frelste vores nation, han bevarede det fundament, som grundlæggerne havde forsøgt at give os. Indbegrebet i vores nation er de organiske impulser, som vi kalder Det amerikanske System, den amerikanske måde at gøre tingene på, hvor, til trods for mange fordrejninger pålagt fra oven, alle folk, indtil for nylig, har haft en særlig kvalitet, som vi kalder den amerikanske metode, den amerikanske måde at anskue tingene på. Hvilken, på trods af alle ufuldkommenheder, er den bedste i verden for så vidt som befolkningen angår. Og Lincoln var præsidenten, der sikrede og gav os dette perspektiv. Jeg tror, at disse er eksempler på rigtige ledere".

Næste weekend, den 12. og 13. december, afholder Schiller Instituttet en international onlinekonference med temaet "Verden efter det amerikanske valg: Skabelsen af en verden baseret på fornuft". Spørgsmålet om den påkrævede kvalitet af lederskab vil denne gang, i den største civilisationskrise siden mindst Anden Verdenskrig, være et stort diskussionsemne. Tilmeld dig for at deltage i denne onlinekonference. Der vil være fire paneler i løbet af de to dage, hvoraf den første vil være en rapport fra en international kommission om sandhed i forbindelse med valg. Den overordnede idé for konferencen kaldes 'Modsætningernes Sammenfald'. Ideen er at give folk de intellektuelle værktøjer til at finde ud af, hvordan det amerikanske præsidentskabs principielle magt kan anvendes på vegne af hele verden og især USA.

Billede: Charles De Gaulle, af Ludwig Wegmann. Licens: CC BY-SA 3.0 DE